

[Kristen Amby.]

først og fremmest kan hindre, at et angreb overhovedet kommer. Dette er Atlantpagtens første og afgørende formål. Det er ikke bare sagt, det er noget alle mener. Dernæst, om et angreb alligevel skulle komme — vi har jo intet brev på, at det ikke kan ske, og Gud forbyde det —, er det dog indlysende, at for det enkelte land, f. eks. for Danmark, er der bedre udsigt til, at angrebet kan afværges og dermed en besættelse holdes borte, når et fælles forsvar, der naturligvis må bygge på den strategiske virkelighed, i tide er forberedt, end når det enkelte land i angrebets øjeblik står ganske alene.

Men, siger så endelig kritikerne af Atlantpagten, det måtte dog være Danmark muligt at føre en politik som den svenske. Der er nu den afgørende forskel, at Sverige er Nordeuropas stærkeste militærmagt, og at det havde, har og vel også i fremtiden vil have et forsvar, som langt overstiger det, Danmark alene kunne præstere, men dernæst er det jo Sveriges egen sag, og endelig må vi vel gå ud fra, at der har været ganske særlige og iøvrigt let forståelige hensyn for Sverige at tage, som ikke gælder for os.

Atlantpagtpolitikken er, som den højtærede udenrigsminister sagde, blevet det centrale punkt i vor udenrigspolitik, og det vil sige — det skal vi ikke skjule for os selv eller for verden —, at Danmark har forladt neutralitetspolitikens vej og valgt, efter min mening med rette, den begrænsede, kollektive sikkerhedspolitik, baseret på den vestlige verdens frie aftaler.

Hvilken anden politik der kunne yde vort land blot en nogenlunde beskyttelse for Danmarks frihed og uafhængighed, kunne vi have valgt? Vi forsøgte, som allerede sagt, en snæver regional pagt mellem Norge, Sverige og Danmark. Dette mislykkedes. I sidste øjeblik forsøgte den daværende højtærede statsminister, hr. Hans Hedtoft, om en pagt da ikke kunne etableres mellem Sverige og Danmark alene. Dette mislykkedes også. I intet af tilfældene var det på grund af Danmarks nej.

Men selvom det nu er rigtigt, at Atlantpolitikken er det centrale punkt i vor udenrigspolitik, så lad os endnu en gang fastslå for det første, at denne politik, den regionale sikkerhedspolitik, er indenfor rammen af FN, og dernæst, hvad der i denne forbindelse er af afgørende vigtighed, at ikke blot Danmark, men alle i Atlantpagten deltagende lande, der er medlemmer af FN, vedvarende betragter FN som det organ, gennem hvilket freden skal opretholdes og sik-

kerheden for de enkelte folk skabes. Kort og klart gav den afdøde engelske udenrigsminister Ernest Bevin udtryk herfor, da han sidste år i september ved FN's plenarforsamling udtalte sin tro på, at, som han sagde, FN var menneskehedens afgørende håb i spørgsmålet om krig og fred. Han tilføjede: de sidste få måneder havde vist, med hvilken styrke FN var undsluppet fra en afgørende prøvelsens periode. De Forenede Nationer havde vist sig i stand til at gøre, hvad mange mennesker tvivlede på FN ville evne. FN havde vist den enhed og beslutsomhed, der fordres for at handle hurtigt og effektivt mod angreb.

Som medlem af FN og i snævert samarbejde med øvrige vestlige demokratier har Danmark valgt den vej, der — er vi overbevist om — giver vort land størst sikkerhed og tillige den bedste garanti for fredens bevarelse i det hele taget.

For der er nu den forskel på dette pagt-system, som vi altså er medlem af, og tidligere stormagtsalliancer eller alliancer mellem stormagter og mindre stater, at her i den vestlige verden er der så ganske åbenbart kun een interesse, der kan holde de højst forskellige store og små stater sammen, og denne ene interesse er simpelthen interessen i at bevare freden.

Til slut et par enkelte bemærkninger. Jeg ønsker at udtale min glæde over og tilslutning til den højtærede udenrigsministers udtalelse angående Sydslesvig og dernæst at udtrykke håbet om, at det i det fremtidige Europa, der af økonomisk og politisk nødvendighed nu i Europarådet går ind i et frivilligt samarbejde, hvor vore lande, store og små, vel skal bevare deres nationale særpræg og egenart, skal være muligt for befolkningerne i grænseområderne, frit og uden noget bånd, at leve deres eget politiske og kulturelle liv, og at det også skal være dem muligt, uden at der vises bitterhed og vrangvilje, frit at arbejde for deres nationale håb.

Der var endelig et meget interessant afsnit i den højtærede udenrigsministers tale, hvori han i tilslutning til professor Niels Bohrs åbne brev talte om en åben verden. Det er sandt, at i en åndeligt åben verden, hvor man overalt med tillid og uden frygt kunne udveksle tanker og meninger, var der en god grobund for fredens bevarelse — det ved vi. Men man kunne måske også sige, at betingelsen for, at verden kan åbne sig — og hvem ville ikke ønske, den gjorde det —, er, at den politiske spænding ophører eller i hvert fald slappes.

Det sidste, jeg da trods de mørke udsigter skal udtale, er håbet om, at blodbadet i